

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Συνάντηση με τὰ Τελώνια

Μία σύγχρονη περίπτωση Θεομητορικῆς Μεσιτείας* Δαίμονες: ὄχι ἀφηρημένη ἔννοια

Στὸ βιβλίο «Ψυχὴ μετὰ τὸν θάνατο» τοῦ π. Σεραφεῖμ Ρόουζ (†), ἀναφέρεται ἡ περίπτωση ἑνὸς χαρακτηριστικοῦ «πεφωτισμένου» ἀνθρώπου τῶν καιρῶν μας, τοῦ Κ. Γιούεσκουελ, ὅταν ὕστερα ἀπὸ 36 ὥρες κλινικὸ θάνατο συνάντησε προσωπικὰ τὰ *τελώνια* καὶ σώθηκε ἀπ’ αὐτὰ μετὰ τὴν θαυματουργικὴ ἐπέμβαση τῆς Θεοτόκου.

* * *

«**Ἡ ἀντίληψη** τοῦ χρόνου ἔσβησε ἐντελῶς στὸ νοῦ μου. **Δ**ὲν ξέρω πόση ὥρα ἀνεβαίναμε ψηλά...

Ξαφνικά, ἀκούστηκε κάποιος θόρυβος καὶ μετὰ κραυγὲς καὶ γέλια ἄρχισε γρήγορα νὰ μᾶς πλησιάζει ἕνα πλῆθος κάποιων ἀπαίσιων ὄντων.

“**Δαίμονες!**”, σκέφτηκα. **Τ**ὸ κατάλαβα μάλιστα πάρα πολὺ γρήγορα καὶ μετὰ ἔπιασε κάτι σὰν τρόμος ποὺ μέχρι τότε μοῦ ἦταν ἄγνωστος. **Δαίμονες!** **Φ**αντάζομαι πὼς εἰρωνεύομαι καὶ γελοῦσα ἂν κάποιος, λίγες μέρες, ἀκόμα καὶ λίγες ὥρες, νωρίτερα θὰ μοῦ ἔλεγε ὅτι πιστεύει στὴν ὑπαρξί τους καὶ εἶδε μετὰ τὰ μάτια του τοὺς **δαίμονες!** **Ω**ς μορφωμένος ἄνθρωπος τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνα, μετὰ τὸ ὄνομα αὐτό, θεωροῦσα τίς κακὲς συνήθειες καὶ τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου. **Γ**ι’ αὐτό, καὶ ἡ λέξη αὐτὴ δὲν ἦταν γιὰ μένα ὄνομα, ἀλλὰ ἕνας ὄρος ποὺ δηλώνει κάποια ἀφηρημένη ἔννοια. **Κ**αὶ ξαφνικά, αὐτὴ “ἡ ἀφηρημένη ἔννοια” παρουσιάστηκε μπροστά μου σὰν ζωντανὸ πρόσωπο! **Κ**αὶ σήμερα ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω πὼς καὶ γιατί τότε ἀμέσως χωρὶς καμία ἀμφιβολία ἀναγνώρισα στὸ πρόσωπό τους τοὺς **δαίμονες**. **Εἶ**ναι ὅμως σίγουρο, ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς τους σὰν **δαίμονες** ἦταν γιὰ μένα

τότε κάτι τὸ τελείως παράλογο, διότι, ἂν ἔβλεπα ἕνα τέτοιο θέαμα κάποια ἄλλη στιγμή, σίγουρα θὰ ἔλεγα ὅτι αὐτὸ εἶναι μία μορφοποιημένη φαντασία. **Μ**ὲ ἀπλὰ λόγια, θὰ ἔλεγα ὅτιδῆποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ **δαίμονες**. **Κ**αὶ δὲν θὰ τοὺς καλοῦσα μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἐπειδὴ, ὅπως εἶπα, δὲν τὸ θεωροῦσα ὄνομα, ἀλλὰ ἕναν ὄρο πὺ δηλώνει κάτι πὺ οὔτε κἄν μπορούμε νὰ τὸ δοῦμε.

Τότε ὅμως, τόσο γρήγορα κατάλαβα ὅτι εἶναι **δαίμονες**, καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ἦταν γιὰ μένα τόσο φανερό, πὺ δὲν ὑπῆρξε λόγος οὔτε καὶ νὰ τὸ σκεφτῶ. **Σ**ὰν νὰ ἀντίκρισα κάτι πὺ τὸ ξέρω πολὺ καλά ἀπὸ παλιά. **Κ**αὶ ἐπειδὴ, ὅπως ἔλεγα, τότε ὁ νοῦς μου ἐνεργοῦσε πάρα πολὺ γρήγορα, γι' αὐτὸ καὶ γρήγορα κατάλαβα, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπαίσια ὄψη αὐτῶν τῶν ὄντων δὲν ἦταν ὁ πραγματικός τους ἑαυτός, ἀλλὰ ἕνα τρομερὸ προσωπεῖο πὺ τὸ φοροῦσαν πιθανῶς μὲ σκοπὸ νὰ μὲ τρομοκρατήσουν περισσότερο. **Τ**ότε ξύπνησε ἡ ὑπερηφάνειά μου. **Α**ισθάνθηκα ντροπὴ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο γενικά, πὺ αὐτὰ τὰ πλάσματα γιὰ νὰ τὸν φοβερίσουν αὐτόν, πὺ τόσο μεγάλη ιδέα ἔχει γιὰ τὸν ἑαυτό του, χρησιμοποιοῦν τέτοιους τρόπους πὺ ἐμεῖς τοὺς χρησιμοποιοῦμε μόνο γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ.

Ἄφοῦ μᾶς περικύκλωσαν ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὲς οἱ **δαίμονες** φώναζαν καὶ ἀπαιτοῦσαν ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους νὰ μὲ παραδώσουν σ' αὐτούς. **Π**ροσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ ἀρπάξουν ἀπὸ τὰ χέρια τους, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ τὸ κάνουν. **Ἀ**πὸ τὶς αἰσchrές κραυγὲς καὶ τὰ οὐρλιάσματα πὺ ἔβγαζαν ξεχώριζα κάποιες λέξεις καὶ μερικὲς φορὲς καὶ ὀλόκληρες τὶς φράσεις.

“Ἐἶναι δικός μας, ἀρνήθηκε τὸν Θεό!” ξαφνικὰ φώναξαν ὅλοι μὲ μία φωνὴ καὶ ταυτόχρονα ὄρμησαν πάνω μου. **Τ**ὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες μου.

“Ἐἶναι ψέμα! **Α**ὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια!” ἤθελα νὰ τοὺς ἀπαντήσω, ὅταν ξαναβρῆκα τὸν ἑαυτό μου, καὶ ὅμως ἡ μνήμη μου ἔδεσε τὴν γλῶσσα. **Μ**ὲ ἕναν τρόπο ἀκατανόητο, θυμῆθηκα ξαφνικὰ ἕνα ἀσήμαντο περιστατικὸ πὺ συνέβη τόσο παλιά, τὴν ἐποχὴ πὺ ἦμουν νέος, καὶ πὺ τὸ ξέχασα σχεδὸν ἐντελῶς.

Θυμῆθηκα πῶς τὸν καιρὸ πὺ ἀκόμα πῆγαινα στὸ σχολεῖο, μία μέρα μαζευτήκαμε στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου μας καὶ κουβεντιάζοντας γιὰ τὰ διάφορα σχολικά μας προβλήματα, περάσαμε στὴν συζήτηση γιὰ θέματα ὑψηλῆς φύσεως. **Κ**άναμε συχνὰ τέτοιου εἶδους συζητήσεις μεταξύ μας.

Τενικὰ δὲν μοῦ ἀρέσουν οἱ ἀφηρημένες

ιδέες [...] και ιδιαίτερα σ' αυτή την περίπτωση. Μπορώ να πιστέψω σε κάποια δύναμη που δεν είναι ακόμη γνωστή στην επιστήμη. Δηλαδή, μπορώ να παραδεχτώ την ύπαρξη της ακόμη και στην περίπτωση που δεν βλέπω συγκεκριμένες εκδηλώσεις της, επειδή ή δύναμη αυτή μπορεί να είναι πολύ λεπτή ή να ενεργεί μαζί με κάποιες άλλες δυνάμεις και γι' αυτό δύσκολα να γίνεται αντιληπτή. **Ά**λλά, να πιστεύω στον Θεό ως ένα προσωπικό "Όν, ενώ πουθενά δεν βλέπω τις εκδηλώσεις Του, αυτό για μένα είναι άνοησία. **Μ**ου λένε: πίστευε. **Ά**λλά, γιατί πρέπει να πιστέψω στον Θεό αν χωρίς καμία διαφορά μπορώ να πιστέψω ότι ο Θεός δεν υπάρχει; **Σ**ωστά τὸ λέω; **Μ**ήπως λοιπὸν αὐτὸς δὲν ὑπάρχει, ἐσὺ τί λές;"... με ρώτησε εὐθέως.

“Μπορεί και να μην υπάρχει”, εἶπα ἐγώ.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησή μου κυριολεκτικὰ ἦταν “ἀργὸν ρῆμα”. Δὲν μπορούσε αὐτὴ ἡ βαττολογία τοῦ φίλου μου να μου δημιουργήσει ἀμφιβολίες στὴν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ. **Ά**λλωστε χωρίς πολλὴ προσοχὴ παρακολουθοῦσα αὐτὰ που ἔλεγε. **Κ**αὶ ὁμως, ὅπως φάνηκε τὴν ὥρα, ὁ ἀργὸς αὐτὸς λόγος δὲν ξεχάστηκε.

Έπρεπε τὴν ὥρα να δικαιολογηθῶ καὶ να ἀνατρέψω αὐτὴ τὴν κατηγορία. **Έ**τσι πραγματοποιήθηκε ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου, “ὅτι πᾶν ρῆμα ἀργὸν ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ λόγον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως” (Ματθ. ιβ' 36). **Θ**ὰ δώσουμε λόγο γιὰ κάθε ἀνώφελο λόγο που λέμε παρακινούμενοι ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ τῆς σωτηρίας μας.

Η κατηγορία αὐτὴ ἦταν τὸ πιὸ δυνατὸ ἐπιχείρημα που προβάλαν οἱ **δαίμονες**, ζητώντας να παραδοθῶ στὰ χέρια τους. **Η** κατηγορία αὐτὴ τοὺς ἔδωσε καινούργια δύναμη καὶ θάρρος καὶ βγάζοντας ἄγριες κραυγὲς ἄρχισαν να περιστρέφονται γύρω μας, ἐμποδίζοντάς μας να συνεχίσουμε τὸν δρόμο μας.

Τότε σκέφτηκα τὴν προσευχὴ καὶ ἄρχισα να προσεύχομαι, ζητώντας τὴν βοήθεια ὅσων Ἁγίων γνώριζα καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων μου ἤλθαν στὸ νοῦ τὴν στιγμὴ ἐκείνη. **Αὐ**τὸ ὁμως δὲν φόβιζε καθόλου τοὺς ἐχθροὺς μου. **Ε**γὼ ὃ ἐλεεινός, που μόνο κατ' ὄνομα ἤμουν Χριστιανός, μόνο τότε,

ἴσως πρώτη φορὰ στὴν ζωὴ μου, θυμήθηκα Ἐκείνη που ὀνομάζεται Προστάτιδα τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ηταν πολὺ ταραγμένη ἡ ψυχὴ μου καὶ γι' αὐτὸ καὶ πολὺ θερμὴ βγήκε ἡ προσευχὴ μου πρὸς τὴν

Παναγία. **Μ**όλις εἶπα τὸ ὄνομά Της ἀμέσως μᾶς σκέπασε μία λευκὴ ὁμίχλη, ἢ ὅποια ἄρχισε γρήγορα νὰ περικυκλώνει τὴν ἀπαίσια αὐτὴ στρατιὰ τῶν **δαιμόνων** καὶ σὲ λίγο τὴν ἔκρυσε ὀλοτελῶς ἀπὸ τὰ μάτια μου. **Π**ολλὴ ὥρα ὅμως ἄκουγα τὶς κραυγὲς καὶ τὰ οὐρλιάσματά τους. **Ἐ**πειδὴ ὅμως οἱ φωνὲς γίνονταν ὄλο καὶ πιὸ ἀδύναμες, κατάλαβα ὅτι οἱ **δαίμονες** ἔμειναν πίσω»... ◻

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Δημητρίου Ἀθανασίου - Πρεσβυτέρας Χαρούλας Τσουλιᾶη, «Ἡ πάντων Ἄνασσα», σελ. 44-48, ἐκδόσεις «Ἄθως», Ἀθήνα 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.